

Sygnatura akt IV Ka 682/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Ewa Rusin (spr.)
Sędziowie :	SO Waldemar Majka SO Elżbieta Marcinkowska
Protokolant :	Marta Synowiec

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2013 roku

sprawy **M. P.**

oskarżonego z art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 10 lipca 2013 roku, sygnatura akt III K 275/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 682/13

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu oskarżył M. P.o to, że w dniu 23 stycznia 2013 r. w W.woj. (...)wbrew ustanowionym przez Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w wyroku z dnia 14.11.2005 r. sygn. akt II K 1379/04 oraz ustanowionym przez Sąd Rejonowy w Świdnicy w wyroku z dnia 28.05.2007 r. sygn. akt 1791/06 zakazem prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, kierował w ruchu lądowym samochodem marki s. (...)o nr rej. (...), nie stosując się tym samym do orzeczonych zakazów, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu rejonowego w Wałbrzychu z dnia 17.04.2007 r. sygn. akt II K 89/07 obejmującym wyrok Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 04.01.2007 r. sygn. akt II k 1057/04 za czyn z art. 178 a § 1 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz wyrok sadu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 14.11.2005 r. sygn. akt II K 1379/04 za czyn z art. 244 kk i art. 178 a § 1 kk na karę łączną 2 (dwóch) kat i 8 (ośmiu)

miesiący pozbawienia wolności, którą odbył od dnia 18.05.2009 r. do dnia 26.05.2011 r. na poczet której zaliczono okres zatrzymania od dnia 19.10.2004 r. do dnia 21.10.2004 r. tj. o czyn z art. 244 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu wyrokiem z dnia 10 lipca 2013 roku, sygn. akt III K 275 /13:

I. Oskarżonego M. P. uznał za winnego popełnienia tego, że w dniu 23 stycznia 2013 r. w W.woj. (...)wbrew ustanowionym przez Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w wyroku z dnia 14.11.2005 r. sygn. akt II K 1379/04 oraz ustanowionym przez Sąd Rejonowy w Świdnicy w wyroku z dnia 28.05.2007 r. sygn. akt VI K 1791/06 zakazem prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, kierował w ruchu lądowym samochodem marki S. (...)o nr rej. (...), nie stosując się tym samym do orzeczonych zakazów, to jest występku z art. 244 kk i za czyn ten na podstawie art. 244 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. Zwolnił oskarżonego od wydatków poniesionych przez skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania zaliczając je na rachunek tegoż Skarbu Państwa i nie wymierzył mu opłaty.

Z wyrokiem tym w części orzeczenia o karze nie pogodził się oskarżony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy z wyboru.

Apelujący w oparciu o art. 444 kpk oraz art. 425 § 1 § 2 kpk zaskarżył powyższy wyrok na korzyść oskarżonego w pkt. I w części dotyczącej orzeczenia o karze, w oparciu o art. 427 § 2 oraz art. 438 pkt 4 kpk orzeczeniu zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności, której wymiar nie uwzględnia na korzyść oskarżonego:

- faktu spontanicznego i konsekwentnego przyznania się do przypisanego czynu, złożonym wnioskiem w przedmiocie dobrowolnego poddania się karze;
- okazanej przez oskarżonego w toku postępowania skruchy;
- motywacji działania oskarżonego, mającej wpływ na stopień zawinienia;
- warunków osobistych istniejących po stronie oskarżonego a dotyczących trudnej sytuacji rodzinnej i finansowej, a które to okoliczności ostatecznie skłoniły oskarżonego do powzięcia decyzji w przedmiocie prowadzenia pojazdu w dniu zdarzenia.

Podnosząc zarzuty powyższe w oparciu o art. 437 § 2 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w przedmiocie sprawstwa oskarżonego, w tym przyjął, że czyn oskarżonego nie został popełniony w ramach recydywy specjalnej z art. 64 § 1kk (jak to zarzucono w akcie oskarżenia) i ostatecznie prawidłowo zakwalifikował popełniony przez oskarżonego występki jako wypełniający ustawowe znamiona przestępstwa z art. 244 kk. Obszerne uzasadnienie pisemne zaskarżonego wyroku spełnia wymagania określone w przepisie art. 424 kpk, przez co podlega aprobachie sądu odwoławczego.

Zawarte w apelacji zarzuty rażąco niewspółmierności orzeczenia o karze są całkowicie chybione. Wobec braku apelacji na niekorzyść oskarżonego przyjąć należy, że argumentacja Sądu Rejonowego spełnia wymogi art. 53 kk. Akcentował Sąd meriti po stronie okoliczności obciążających dotychczasową wielokrotną karalność sądową oskarżonego (aż 19 – krotną!), w tym za czyny z art. 178a §1 kk w zw. z art. 244 kk i art. 11 §2 kk oraz z art. 244 kk, zaś po stronie okoliczności łagodzących przyznanie się oskarżonego do popełnienia czynu. W świetle tych okoliczności nie sposób

uznać za surową, wymierzoną oskarżonemu karę 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności tj. nieznacznie powyżej dolnej, a nie górnej granicy ustawowego zagrożenia, przewidzianej w art. 244 kk na 3 lata pozbawienia wolności.

Zarzut niewspółmierności kary można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - czyli gdy właśnie odczuciu społecznym jest karą niesprawiedliwą. Takiego społecznego odczucia w przypadku oskarżonego M. P. nie sposób przewidywać.

Po pierwsze, bezkrytycznie apelujący podnosi nieuwzględnienie przez Sąd Rejonowy spontanicznego i konsekwentnego przyznania się do winy oraz złożenia wniosku o dobrowolne poddanie karze. Wszak Sąd Rejonowy przyznaniu do winy zarachował jako okoliczność łagodzącą – k. 5 motywów - czego chyba apelujący nie doczytał. Przyznaniu do winy, wyrażeniu skruchy i złożeniu wniosku o dobrowolne poddanie karze nie należy przydawać nadzwyczajnego znaczenia, skoro oskarżony został ujęty na gorącym uczynku popełnienia przestępstwa, nie może go więc w żaden sposób zanegować, zatem będąc świadomym grożących mu sankcji karnych wybrał najkorzystniejszą z możliwych linii obrony.

Po drugie, podnoszona w apelacji motywacja działania oskarżonego rzekomej chęci pomocy konkubinie i dzieciom przez kolejne przestępne złamanie zakazu sądowego prowadzenia pojazdów mechanicznych nie może znaleźć najmniejszej aprobaty, stanowi dowód rażącego bezkrytycyzmu i beczelnego lekceważenia oskarżonego orzeczonych zakazów sądowych. Z wyjaśnień oskarżonego nie wynika, by krytycznego dnia konkubina z dziećmi znajdowała się w trudnej sytuacji rodzinnej i finansowej, co miałyby skłonić oskarżonego do złamania prawa, jak to argumentuje apelujący, wszak była tylko z bliżej nie określoną wizytą u siostry.

Po trzecie, konkubinat i małoletnie dzieci na utrzymaniu nie stanowią okoliczności łagodzącej dla oskarżonego, to okoliczności nie wpływające ani na stopień winy, ani na wymiar kary, w tym ewentualną probację, jak chce tego apelujący.

Po czwarte, przekonanie sądu o tym, że orzeczona kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w trybie art. 69 kk będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary musi być oparte przede wszystkim na postawie sprawcy, jego właściwościach i warunkach osobistych, dotychczasowym sposobie życia oraz zachowaniu się po popełnieniu przestępstwa. Nie wiedzieć czemu apelujący nie dostrzega, że w tej mierze wszak występują tylko okoliczności dla oskarżonego negatywne, wynikające z dotychczas wyjątkowo przestępnego trybu życia, co wyraża się aż w 19- u skazaniach sądowych, odbyciu licznych kar izolacyjnych, które nie powstrzymały oskarżonego od kolejnego złamania prawa. Godzi się jeszcze podkreślić, że oskarżony M. P. już 5- y raz odpowiada za występki złamania zakazu sądowego prowadzenia pojazdów mechanicznych z art. 244kk, zaś suma dotychczas orzeczonych zakazów prowadzenia pojazdów mechanicznych wyrokami skazującymi w ciągu ostatnich 10-ciu lat (Sądu Rejonowego w Jaworze sygn. akt II K 01/03, Sądu Rejonowego w Wałbrzychu sygn. akt VIII K 259/02, II K 1379/04, II K 1057/04 i Sądu Rejonowego w Świdnicy sygn. akt VI K 1791/06) wynosi aż 30 lat (!), co stanowi swoisty rekord. Zatem gdyby zaskarżonym wyrokiem wymierzono karę maksymalną 3- ch lat pozbawienia wolności, to nie można byłoby oczekiwać uznania jej za surową, skoro oskarżony to sprawca wyjątkowo niepoprawny i nie poddający się żadnej prewencji. Brak jest więc podstawy dla czynienia jakiegokolwiek korekty wyroku na korzyść oskarżonego.

Z przytoczonych względów apelacja jest całkowicie bezzasadna, co skutkuje utrzymaniem zaskarżonego wyroku w mocy.

O zwolnieniu oskarżonego od obowiązku poniesienia kosztów sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk. co uzasadnia wymierzenie kary izolacyjnej oraz obciążenie oskarżonego obowiązkiem alimentacyjnym.